

projet eTwinning

Το σχολείο της ισότητας
στη σκηνή
2021-22

Collège Modèle Zanneio

INTERVIEWS

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

με γυναίκες και άνδρες που συνάντησαν
εμπόδια στην επιλογή του επαγγέλματός τους
επειδή αυτό δεν ταίριαζε με τα στερεότυπα του φύλου τους
ή/και με τις προσδοκίες της οικογένειάς τους γενικότερα

από
τους μαθητές & τις μαθήτριες
των Β2 και Β4
Ιανουάριος 2022
Ζάννειο Πρότυπο Γυμνάσιο

**“ΟΛΟΙ ΜΟΥ ΕΛΕΓΑΝ ΟΤΙ
ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΔΕΝ
ΚΑΝΟΥΝ ΓΙΑ
ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΕΣ...”**

-Πείτε μας το όνομά σας, την ηλικία σας και το επάγγελμά σας.

Με λένε Σοφία, είμαι 46 ετών και είμαι πυροσβέστρια.

-Τι δουλειά θέλατε να κάνετε όταν ήσασταν μικρή;

Όταν ήμουν μικρή, σκεπτόμουν να γίνω παιδίατρος, αλλά, όσο περνούσε ο καιρός, καταλάβαινα πως δεν ήταν αυτό που με ενδιέφερε πραγματικά να ακολουθήσω ως επάγγελμα. Ήθελα επίσης να γίνω αστυνομικός, ηθοποιός, μέχρι και ταξιτζής!

-Πώς επιλέξατε το σημερινό σας επάγγελμα;

Όταν ήμουν στην ηλικία των 16 ετών, μετακόμισα στην εξοχή με την οικογένεια μου και από τότε η αγάπη μου για την φύση και το περιβάλλον αυξήθηκε απίστευτα. Έτσι, πέτυχα την εισαγωγή μου στο Πυροσβεστικό Σώμα. Η Πυροσβεστική με κέρδισε γιατί θεώρησα ότι θα είχα πολλά περισσότερα αντικείμενα να ασχοληθώ και πολλά περισσότερα να προσφέρω στον άνθρωπο και το περιβάλλον.

-Πώς αντέδρασε η οικογένειά, το περιβάλλον σας στην απόφασή σας να ακολουθήσετε αυτό το επάγγελμα;

Παρόλο που ζούσαμε στην εξοχή, το να γίνω πυροσβέστης δεν άρεσε στην οικογένειά μου ως επάγγελμα. Όλοι μου έλεγαν ότι οι γυναίκες δεν κάνουν καν για πυροσβέστες λόγω της σωματικής διάπλασης... Και ότι είναι επικίνδυνο επάγγελμα. Αλλά εγώ δεν επηρεάστηκα από τα λόγια τους και

μάλιστα κατάφερα να τους πείσω ότι πυροσβέστες μπορούν να γίνουν και τα δύο φύλα, αρκεί να έχεις αγάπη, σεβασμό για τον άνθρωπο και τη φύση.

-Τι θα συμβουλεύατε στους νέους σήμερα;

Θα τους συμβούλευα να μην παρατήσουν ποτέ τα όνειρά τους ακόμα και όταν όλοι λένε πως είναι αδύνατον. Με αυτό τον τρόπο θα καταφέρουν να γίνουν αυτό που θέλουν πραγματικά, χωρίς να επηρεάζονται από τις γνώμες των άλλων.

Ναταλία Νικηφόρου Β2

**“ ΠΑΝΤΑ ΘΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΘΑ ΣΟΥ ΛΕΝΕ ΟΤΙ ΔΕΝ
ΘΑ ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΕΙΣ .**

ΣΤΟ ΧΕΡΙ ΣΟΥ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΤΟΥΣ ΔΙΑΨΕΥΣΕΙΣ ! “

-Πείτε μας το όνομά σας, την ηλικία σας και το επάγγελμά σας.

Με λένε Σταυρούλα , είμαι 38 ετών και είμαι ηθοποιός.

-Τι δουλειά θέλατε να κάνετε όταν ήσασταν μικρή;

Όταν ήμουν νεότερη (περίπου στην ηλικία των 15-16) , ήθελα να γίνω καθηγήτρια μουσικής , καθώς μου άρεσε η μουσική , αφού με ηρεμούσε, αλλά και η συναναστροφή με άλλα παιδιά.

-Πώς επιλέξατε το σημερινό σας επάγγελμα;

Η υποκριτική για εμένα ήταν και είναι ένας ολόκληρος κόσμος έμπνευσης , δημιουργίας , φαντασίας και ευρηματικότητας . Πράγματα τα οποία λείπουν, λίγο έως πολύ, από τον σημερινό μας κόσμο, επομένως και από εμένα την ίδια . Όταν ξεκίνησα τα μαθήματα της υποκριτικής , γοητεύτηκα από το ότι έχεις τη δυνατότητα να ζεις ζωές άλλων και να τολμάς να κάνεις πράγματα που δεν θα έκανες στην κανονική σου ζωή, διότι υπάρχουν κοινωνικά στερεότυπα και κοινωνικοί φραγμοί. Από εκείνη την στιγμή , ένιωσα πως το να γίνω ηθοποιός είναι γραφτό για εμένα .

-Συναντήσατε δυσκολίες ή εμπόδια στο επάγγελμα που διαλέξατε ; Αν ναι, ποιες ήταν αυτές ;

Καμία δουλειά δεν έχει μόνο θετικά ή μόνο αρνητικά . Όπως όλες οι δουλειές, έτσι και η υποκριτική χρειάζεται κόπο και υπομονή . Οι δυσκολίες διαφέρουν και εξαρτώνται από τον χαρακτήρα του κάθε επίδοξου ηθοποιού, όπως συμβαίνει άλλωστε και στη ζωή. Κάθε άνθρωπος αντιμετωπίζει διαφορετικά από άλλους τα προβλήματα που θα του προκύψουν! Όσον αφορά σε εμένα, το μεγαλύτερο πρόβλημα ήταν ο φόβος της εκθέσεως, της εκφράσεως και της πιθανότητας του λάθους!

-Τι θα συμβουλεύατε στους νέους σήμερα;

Θα τους συμβούλευα να ξεχωρίζουν και να μην διαπραγματεύονται την δική τους αισθητική από αυτήν που τους επιβάλλουν όσοι θέλουν να τους διαχειριστούν (και) μέσω αυτής... Να βάζουν εφικτούς στόχους και να προσπαθούν με κάθε τρόπο να τους πετύχουν, έχοντας όμως στον νου τους ότι ακόμη και αν δεν τα καταφέρουν , δεν χάνεται και ο κόσμος, ούτε τελειώνει εκεί η ζωή, διότι ένας άνθρωπος μαθαίνει μέσα από τα λάθη και τις αποτυχίες του. Να παραμένουν πάντα δυνατοί και να θυμούνται, πως όταν πέφτουν, μπορούν να ξανασηκωθούν !

Παπαδέλη Αγάπη – Β2

«ΣΥΝΑΝΤΗΣΑ ΠΟΛΛΕΣ ΔΥΣΚΟΛΙΕΣ ΑΠΟΔΟΧΗΣ ΓΙΑΤΙ ΉΜΟΥΝ ΓΥΝΑΙΚΑ»

-Πείτε μας το όνομα σας την ηλικία σας και το επάγγελμά σας.

Είμαι η Μ. Μ., είμαι 48 ετών και το επάγγελμά μου είναι ιατρός σε δημόσιο νοσοκομείο.

-Τι δουλειά θέλατε να κάνετε όταν ήσασταν μικρή ;

Ήθελα να γίνω δασκάλα γιατί αγαπώ πολύ τα παιδιά.

-Πως επιλέξατε το σημερινό σας επάγγελμα;

Ήθελα να βοηθήσω τους ανθρώπους που είχαν ανάγκη και να τους συμπαρυσταθώ στις δύσκολες στιγμές τους όπως είναι η ασθένεια.

-Έχετε μετανιώσει ποτέ για αυτή την απόφαση;

Όχι, παρά της δυσκολίες που αντιμετώπισα.

-Συναντήσατε δυσκολίες ή εμπόδια στο επάγγελμα που διαλέξατε; Αν ναι, ποιες ήταν αυτές;

Ναι συνάντησα πολλές δυσκολίες αποδοχής από τους μεγαλύτερους, κυρίως γιατί ήμουν γυναίκα και επίσης ήταν δύσκολο να περνάω αρκετά βράδια κάθε μήνα μακριά από το σπίτι και τα παιδιά μου.

- Πως αντέδρασε η οικογένεια, το περιβάλλον σας στην απόφασή σας να ακολουθήσετε αυτό το επάγγελμα;

Η μητέρα μου με συμβούλεψε να μείνω στο σπίτι μου για να φροντίζω τα παιδιά και τον σύζυγο. Εγώ βέβαια δεν την άκουσα και δεν έχω μετανιώσει στιγμή για την απόφαση που πήρα.

-Τι θα συμβουλευάτε τους νέους σήμερα;

Θα τους συμβούλευα να ακολουθήσουν τα όνειρά τους και να κάνουν αυτό που τους αρέσει όσες δυσκολίες και να αντιμετωπίσουν!

Κυριακή Νικολαΐδου Β2

**«ΘΕΩΡΟΥΝ ΤΟΝ ΧΟΡΟ
ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ
ΑΣΧΟΛΙΑ»**

- Πείτε μας το όνομά σας, την ηλικία σας και το επάγγελμά σας.

Ονομάζομαι Δημήτρης, είμαι 47 χρονών και διδάσκω σε ένα δημοτικό σχολείο.

- Τι δουλειά θέλατε να κάνετε όταν ήσασταν μικρός;

Όταν ήμουν παιδί, φανταζόμουν τον εαυτό μου ως αστροναύτη, σούπερ ήρωα και άλλα πολλά τα οποία συνηθίζονται σε αυτή την ηλικία. Κάθε χρόνο παρακολουθούσα τη μεγαλύτερη αδελφή μου να παίρνει μέρος στην ετήσια παράσταση της σχολής χορού και ήθελα και εγώ κάποτε να ανέβω στη σκηνή. Όταν πια πήγα δημοτικό, ξεκίνησα μαθήματα και από τότε ένιωσα πως αυτό ήταν που ήθελα να κάνω στη ζωή μου, να γίνω δάσκαλος χορού.

- Πώς επιλέξατε το σημερινό σας επάγγελμα;

Επέλεξα να γίνω δάσκαλος διότι οι γονείς και οι συγγενείς μου δεν με άφησαν να ακολουθήσω το όνειρό μου, δηλαδή να γίνω δάσκαλος χορού.

- Έχετε μετανιώσει ποτέ για αυτήν την απόφαση;

Ναι, έχω μετανιώσει που άκουσα τους γύρω μου και όχι τον εαυτό μου. Όμως πια έχω συνηθίσει την δουλειά μου ως δάσκαλος και μου αρέσει.

- Συναντήσατε δυσκολίες ή εμπόδια στο επάγγελμα που διαλέξατε; Αν ναι, ποιες ήταν αυτές ;

Δεν συνάντησα δυσκολίες στο επάγγελμα που διάλεξα λόγω του φύλου μου. Αν και η πλειοψηφία των συναδέλφων μου είναι κυρίως γυναίκες, η συμμετοχή του αντρικού φύλου σε αυτό το επάγγελμα δεν αποτελεί ταμπού. Πιστεύω όμως πως αν τελικά γινόμουν δάσκαλος χορού, θα συναντούσα πολλά εμπόδια στον δρόμο μου.

- Πώς αντέδρασε η οικογένεια και το περιβάλλον σας στην απόφασή σας να ακολουθήσετε αυτό το επάγγελμα;

Χάρηκαν για την απόφαση που πήρα τελικά, αφού τη θεώρησαν πιο φυσιολογική από το να γίνω δάσκαλος χορού.

- Πως θεωρείτε ότι θα αντιδρούσαν αν επιλέγατε να γίνετε δάσκαλος χορού;

Πιστεύω πως δε θα είχαμε τόσο καλές σχέσεις όσο έχουμε τώρα αφού για εκείνους το να γίνει ο μοναχογιός τους χορευτής θα ήταν ντροπή και θα τους έκανε να νιώθουν πως δε με ανέθρεψαν σωστά. Ούτως ή άλλως έχουν μάθει να θεωρούν τον χορό αποκλειστικά γυναικεία ασχολία.

- Τι θα συμβουλεύατε τους νέους σήμερα;

Θα τους συμβούλευα να ακολουθήσουν τα όνειρά τους για να μην το μετανιώσουν αργότερα και να κάνουν κάτι που θα τους ευχαριστεί, ακόμα και αν δεν είναι όλοι σύμφωνοι με αυτό. Αρκεί οι ίδιοι να νιώθουν χαρούμενοι όταν κάνουν αυτή τη δουλειά και, πιστέψτε με, δεν θα νιώσουν ποτέ ότι δουλεύουν...

- Σας ευχαριστούμε πολύ, κύριε Δημήτρη.

Εγώ ευχαριστώ που μου δώσατε την ευκαιρία να μοιραστώ μαζί σας την ιστορία μου και να συμβουλευσω τους νεότερους ώστε να ακολουθήσουν τον σωστό δρόμο για εκείνους.

Αντωνία Σκανδάμη – Σοφία Σταμάτη – Αγάπη Ψωμιάδη B4

“ΟΙ ΓΟΝΕΙΣ ΜΟΥ ΕΒΡΙΣΚΑΝ ΑΝΟΥΣΙΟ ΤΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ΠΟΥ ΑΓΑΠΟΥΣΑ ”

-Πείτε μας το όνομά σας, την ηλικία σας και το επάγγελμά σας.

Με λένε Χρήστο, είμαι 51 ετών και είμαι τεχνικός μεγάλων εκτυπωτικών μηχανών.

-Τι δουλειά θέλατε να κάνετε όταν ήσασταν μικρός ;

Όταν ήμουν νεότερος ,στην ηλικία των 15-16, ήθελα να σπουδάσω στην αθλητική ακαδημία ή να γίνω ποδοσφαιριστής, αφού μου άρεσαν πολύ τα αθλήματα, και ειδικά το ποδόσφαιρο

-Πώς επιλέξατε το σημερινό σας επάγγελμα ;

Στην αρχή επέμενα να σπουδάσω γυμναστική ακαδημία, αλλά η γονείς μου το θεωρούσαν ανούσιο και ότι δεν θα κατάφερνα κάτι καλό στην ζωή μου αν σπούδαζα εκεί. Τότε ήταν που πείστηκα και εγώ με αυτά που μου είπαν και αποφάσισα να σπουδάσω το δεύτερο πράγμα που μου άρεσε περισσότερο που ήταν το Ηλεκτρονικό Πανεπιστήμιο. Εκεί, ειδικεύτηκα στην κατασκευή μεγάλων εκτυπωτικών μηχανών που είναι το σημερινό μου επάγγελμα.

-Συναντήσατε δυσκολίες ή εμπόδια στο επάγγελμα που διαλέξατε; Αν ναι, ποιες ήταν αυτές ;

Υπήρχαν κάποιες δυσκολίες κυρίως στην αρχή, αλλά και πιο μετά. Καταρχήν, έπρεπε να μάθω καλά την δουλειά γιατί αυτή χρειάζεται μεγάλη εκπαίδευση και προετοιμασία. Μετά έπρεπε να βρω μία εταιρία για να δουλέψω γιατί είναι πολύ δύσκολο να βρεις δουλειά χωρίς καμμία προϋπηρεσία. Επίσης ήταν πολύ δύσκολο να βγάλω ωράριο γιατί πρέπει να πηγαίνω ταξίδια στο εξωτερικό και δεν θα μπορούσα να εξυπηρετήσω την οικογένειά μου.

-Τι θα συμβουλεύατε στους νέους σήμερα;

Θα τους συμβούλευα να μην σταματήσουν ποτέ να προσπαθούν να πετύχουν το όνειρό τους, αλλά ακόμα και αν δεν τα καταφέρουν, δεν έγινε κάτι, ούτε τελειώνει εκεί η ζωή, γιατί οι άνθρωποι μαθαίνουν από τα λάθη τους. Να παραμένουν δυνατοί και προσηλωμένοι στον στόχο τους και να μην τους νοιάζει η γνώμη των άλλων.

Τάσος Κιούπης, Β2

**«ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΥΤΕΡΑ
ΟΙ ΝΕΟΙ ΝΑ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ
ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΟΥΣ ! »**

-Γεια σας, πώς σας λένε; Τί ηλικία έχετε ; Τί επάγγελμα κάνετε;

Με λένε Λουκά, είμαι σαράντα πέντε χρονών και είμαι λογιστής.

-Τί επάγγελμα θέλατε να κάνετε όταν ήσασταν μικρός;

Πάντα ήθελα να γίνω αρχιτέκτονας. Μ' άρεσε να σχεδιάζω κτίρια και μετά να παίρνουν μορφή.

-Γιατί δεν γίνατε αρχιτέκτονας;

Γιατί ο πατέρας μου μού 'λεγε ότι πρέπει να γίνω λογιστής σαν εκείνον, αλλιώς θα κλείσει η οικογενειακή επιχείρηση.

-Συναντήσατε δυσκολίες, και αν ναι ποιες ήταν αυτές ;

Ναι, η πιο σημαντική ήταν πως η δουλειά απαιτούσε πολλές ώρες εργασίας.

-Τί συμβουλή θα δίνατε στους νέους;

Να ακολουθούν τα όνειρά τους!

Πανουργιάς Οδυσσέας- Β2